

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěn pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoón ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew éel!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

3. njedzela po šwjatej Trojizy.

Łut. 15, 1.—10.

Wjesele a radošč i našeho šczenja kłinczi. Wowza šo wjesele, kotraž bě šhubjena a nětko wukhowana w rukomaj pastyrja wotpoczuje; pastyr šo wjesele, kotryž je šwoju šhubjenu wowzu šašo namakał; i nim jeho pscheczěljo a šušodža šo wjesele. Žónška šo wjesele, šo je šwój krosch šašo namakała, a wěščje šwoje pscheczělnizy podarmo nje- napomina, šo i njej wjesele. Šandželjo Boži w njebješach a džěczi Bože na šemi šo wjesele, šo je šbóžna huada Boža štajnje džělawa a hotowa, hrěšnikow šbóžnych činicz, šabludženych pytač, šhubjenych wumóz, wumóženych wukhowacž, wukhowanych dale wjeseč a wudokónjecž.

Wšchelakore wšchal je wšchnje, kač šo čłowječ šabludži a šhubi. Ša wowza šo šabludži psches šwoju winu, psches njekedžbliwosč abo wopacžne žadanje po šwobodže, kotrež šo pastyrjomemu nakedžbowanju nje- čašče podczišnyč. Šón krosch šo šhubi psches druhich winu, dokelž jeho kędžbu njemějachu. Šak je tež w čłowškim žiwjenju. Šedyn psches šwoju winu, drugi wšebje psches druhich winu do hrěcha a škaženja šapadnje. Někotryžkuli šteješče w džěcžaznych lětach pod dobrým, šchesczijanškim wukhowanjom, bu wot šarscheju k wšchemu dobremu džeržany, w šchuli we wščem dobrým rošwucžowanju, wot pobožnych modlitwow šarscheju noscheny, k modlitwoje, k Božemu šłowu a k Božemu domu nawjedowanju. Šle po něčim drugi duch do wutrobny mlódeho šchesczijana šacžahny, štajne napominanje a wabjenje

k dobremu bu jemu wohidne, a škóncžnje šo tež šwonknje wot wóžjenja šarscheju wotdžěli, šo by šwoje šamšne pucže šchol, šwoje žiwjenje w šwobodže wužiwal. Šak šapadny do hrěcha, haniby, njewěry; kač hluboko, to Bóh w njebješach wě, a někotražkuli šrudna nanowa a macžerna wutroba jo tež wě. Šle tež psches druhich winu móže čłowška dušča šo šabludžicz a šhubicz. Šak šo to štanje? Šdnyž je džěcžo drje šchecžene a šchuli šchesczijanške rošwucžowanje dostawa, ale w domje žadny dobry jandžel njeknježi, ale šli duchojo, roštora, šwada, šakliwanje, wopilštwó, njesprawnosč, šwětné šmyšlenje, wušměšchowanje Božeho šłowa, žyrtwje, wěry: tam je dom ša žónška, kotraž šón krosch šhubi. Šbo hdyž nawopač w domje wěra a šchesczijanške wšchnje šo haji, ale w šchuli knježi duch dwělowanja a njewěry, kotryž šjawnje a potajnje šchesczijanšku wěru a šchesczijanške žiwjenje podmlěwa, a šak šón abo šamny šwoju wěru, šwojeho Šbóžnika šhubi: tu je šchula ša žónška, kotraž je šón krosch šhubi. Šbo hdyž w džělarni, w šabrizy lohka, bjesbóžna myšl knježi, a mlóženz, kiž do njeje šastupi, šo psches nju šajědojčzi a do hrěcha, haniby a škóscže šapadnje: tam je džělarnja ša žónška, kotraž šón krosch šhubi. Škelto dušchow njeje šo na šajke wšchnje hižo šhubiło, a šej žónškej ani do myšlow njepšchidže, je pytač!

Wšchelakore šu pač tež šchodžěntki šabludženja a šhubjenja. Šhubjena wowza hišcže čuje, šo je šhubjena, móže hišcže šwojej wóczy posběhnyč a ša pastyrjom wolač. Šhubjeny krosch w šwojim kucže leži njewjedžo, šo je šhubjeny, bjes žadanja po pomožy a

wumóženju. To je hlubšchi sřhodženř sřubjenja dŕŕli přchi sřubjenej womzy. Njewidŕiřch tuton dwojaki sřhodženř njes tymi, kiŕ ŕu sřubjeni? Tak něotremu njeje derje w jeho řdalenosřzi wot Boha, w jeho lořtomŕŕlnosřzi a njewěrje, runjeŕ tak čini, jako by ř Bohom a ř wěčnosřzu dawno hotomy byl. Jeho duřcha je tola řa wěčnosřz řtworjena a jej čze řo picŕ po tym ŕiwym Bořy. Wěrjazyř a poboŕnyř řjawnje wuřměřchujo a hanjo myřli tola přchi řebi: Ach, řo bych tola něřhto wot jich měra a pořoja měl! Kať něotry njewěrjazy, w hrěchach řubjenje čłowjeť ma tajke ŕahadřo w řwójim řwědomnju, wudawa, řo je wjeřelŕ a řboŕomny, ale jeho wutroba ničzo w tym njewě, řebi a druhim řambori, řo hrořy přched Bohom, wěčnosřzu, řmjerczu, řudom ŕaneje nima, a tola potajneje bojosřze njemóŕe wotbyčŕ, čze tak rady přchewědčeny řapřewať Boha wjeřřchneho byčŕ, a njemóŕe jo tola dořonječŕ. Ale to móŕe řřončnje hiřchče dořonječŕ, řo řo wjazŕ řubjenej womzy njeruna, ale řubjenemu krosčej. Na tutym hlubřchim řřhodženřu hrěřcha čzi řubjeni, a jim to njeje njeřpodobne; woni hanja a leřruja, a řu přchi tym ŕyle měrnř. Řich řwědomnje jich njeřuřa, ŕadanje po njejeřřach jim čzeřřoty nječini; lěto wot lěta řo proč řemje, njerjad hrěřcha přchezo huřčziřchi na jich duřchu lěha, doniŕ njeje wotemřjela, morwa. Je řa nich hiřchče pomozŕ?

Bohu budŕ dŕať, haj! Wřchelake je wařchnje, tak řo čłowjeť řabludŕi a řubi, wřchelake řu řřhodženř řabludŕjenja a řubjenja, ale jena a tařama hnada wřchřřch řabludŕenyř a řubjenyř pŕta. Hlaj, ř kajkej prozu ta ŕonřřka řhěŕu řa jenyř krosčom přchepŕtuje. Šchtoŕ je řhubřta, je wřchať jenoŕ krosč, niŕ řřoty abo toleť; ale wona ma jenoŕ dŕeřacŕ krosčow, řubjenje krosč je dŕeřatŕ dŕel jeje řamoŕjenja, a tehodla jeho njemóŕe parowacŕ. Teŕ tón pařřř ma hiřchče dŕewječŕ a dŕewječŕdŕeřacŕ womzow na pařřwe, ale runje tu jemu řubjenu wón ře řwójej ŕŕlej řarobřlivosřzu, ře řwójej ŕŕlej lubosřzu wobjima. Tu móŕeřch do wutroby řwójeho dořeho pařřřa a Šbóŕniřa pohladnyčŕ, tu móŕeřch pořnacŕ, tak luba a droha je jemu řóŕda jenotřlřwa čłowřřka duřcha, teŕ twója duřcha. Nječ je wona řubjena kaŕ tón krosč, morwa w hrěchach, tupa řa wřchřřke njejeřře řubřta, — tón řwěrnŕ Řnjeř w njejeřřach móŕe teŕ morwym řořčam nowe ŕiwjenje řpoŕčřičŕ a w nich pŕařcheneje řbudŕičŕ: řchto mamy čřiničŕ? řchto budŕe ř nařř? kajŕy řubjeni čłowjeřojo tola řmŕy! A je tak tón řubjenje na řejiřchče řubjenjeje womzy přchřřchol, řo řwójje řubjenřřwo řačŕuwa, duŕ Boŕa wumozŕa hnada dale na nim dŕěla, doniŕ jeho njemóŕe jako pořutneho, ř hnady přches wěru wuřpŕawnjeneho hrěřřniřa na řwójje ramjo wřacŕ a přches ŕŕle dařřche ŕiwjenje nořŕečŕ a řřončnje domoj do wěčneje domřřny donjeřčŕ; wona njeje řpořojena, doniŕ jeje řřuff njeje dořonjany. Jeřuř njerěla jenoŕ to A, ale teŕ to D, je řpočřať a řonŕ. Řhwalena budŕ jeho řmilnosřz. Ğamjen.

M. w Hr.

Dobry pařřř.

Nařch lubŕ Šbóŕniř je we wřchelakřch wobŕařach a přchřrunanjach wo řwójim wŕřoko-řwřatŕym powoľanju řěčřať, dla kotrehoŕ dopřel-njenja řeřche wón do řwěta přchřřchol. Tola jedŕn ř najřjenřřchich a najřubosřniřchich je tón wobŕař, ř kotryř wón w řeŕenju řwŕ. Jana 10, 12 řwójje powoľanje ř tymi řřowami pořnamjenja: „Řa řym tón dořry pařřř. Tón dořry pařřř wostaji řwójje ŕiwjenje řa womzy.“ Wón mjenuje řo tudŕ dořeho pařřřa, kotryř řwójje ŕiwjenje řa womzy wostaji. Wřočzo-

poľařujŕy na Boŕe řubjenje přches řřř profety Ğzechřla: „Řa čzu jim jeneho jeničřřeho pařřřa řbudŕičŕ, kiŕ budŕe je pařčŕ“, wobřwědčŕa Jeřuř, řo je wón tón pařřř, kotryř čze to řubjenje řařo pŕtačŕ a to řabludŕene řařo přchřwjeřčŕ a to řranjene wobalečŕ a to řřabe pořŕlnječŕ a na njo ředŕbowacŕ, kaŕ řo řřuřcha.

Wón njeje tajki pařřř, kajřchŕ to wjele druhřch je, ale wón je tón pařřř, dořelŕ nřmo njeho ŕadŕn druhř njeje a dořelŕ řu wřchřřny druřy, kotryřŕ hewať teŕ pařřřřow mjenujemy, poŕučňnosřz ř řwójemu řařojňřřřwu wot njeho dořřali. Dořry pařřř wón řěla ř napřchecŕa řřym pařřřřam a najatŕym, kotřř řebje řamŕch pařřu, na womzy pať njeŕŕiwaju. Dořry pařřř wostaji řwójje ŕiwjenje řa womzy. Jeřuř je řwójje ŕiwjenje wostajiť, řo by womzy ř wjeľčzeje řhlamy wumohl. Wěchu-li hiŕom womzy jeho, dořelŕ ře Wótŕ je jemu dať, dŕa řřuřchachu wone jemu něřřo dwójŕy přches wopor lubosřze, kotryř řeřche řa nje přchřnjelŕ; přchetoŕ wón je droho wuřupi ře řwójej řamřnej řwŕju.

Dořry pařřř je řwójje ŕiwjenje wostajiť, ale wón je tořamo řařo dořŕ. Řařo řorjeřřanjeny a ř Boŕej pŕawřzy powŕřcheny řhromadŕuje wón řwójje womzy ře wřchěč měřřnow, do kotryřŕ řeřhu rořpřřřchene; jeho lubosřz hřnať nočŕe, wón dŕŕbi je přchřwjeřčŕ, a wone jeho hřřř řřuřřcha a dawaju řo wot njeho pařčŕ a přchewodŕečŕ ř řiwym ŕřřřam wody. O kať řbóŕnje je, řhřřřřřowa womŕka byčŕ a pod řchřřřtom najřwěrnřřcheho pařřřa řteječŕ! Šchřřř je to nařřoniť, nočŕe ŕenje wjazŕ won do puřčřny a noŕy, hŕeŕ wón wofamocŕeny a wopuřchčeny, ř tyřchnosřzu a řřachom we wutrobje wokoľo řludŕeřche, doniŕ jeho dořry pařřř namafa, na řwójej ruŕy wřa a domoj njejeřche ř řwójemu řřadřu. Jeho pŕut a řiŕ jeho něřřo řřchřřujetaj, a hŕyŕ teŕ Belialřře řěři řchumja, wón njepadnje, přchetoŕ řuřa dořeho pařřřa jeho dŕeŕŕi a njeře, a we wřchěč nadběhowanjach a wřchorach jemu miľosřřřwe řřowa Boŕeho řubjenja do wutroby řřncŕa: „Njeboj řo, ja řym ř tobu; njeřřřeŕi řo, ja řym twój Wóh; ja pořŕlnju tebe, ja teŕ tebi pomřam, ja řdŕeŕŕu tebe ř pŕawřzu řwójjeje pŕawdořčze: Nřchř čze ř mojeje ruři njewotŕhŕnje!“

Dořry pařřř řchřřřuje a wobarnuje řwójje womzy; ale wón je teŕ paře na řelenej řuŕy, řo byřhu jeđle a řo nařŕečřřle. We řwójim řřowje a řařramencze dawu wón jim moŕy a radořčze přchřhodneho ŕiwjenja řřodŕičŕ; wón wofchewja jich duřchu a wodŕi je po pŕawym pučŕu; wón přchřřotuje přched nimi řřřdo přchecŕřwo jich njepřchecŕelam a nalřwa jim poľne; dořřota a řmilnosřz poľndŕetej řa nimi jich ŕřřwe dnŕy, a wone wostanu w Řnjeřowym domje wěčňnje. Přchetoŕ wón wofmje je na pořředřu ř čzeřčzu řorje a řčřini je řa herbom řwójjeje wěčňneje řařřnosřze.

Kajki řřchřř řa jeho řřadřo runje w něčřřřřchřm čŕařřu! Ğŕert řřodŕi wokoľo jako ruřazy řaw a pŕta, řohoŕ by poŕŕeľ. Wjeľ nadpaduje Řhřřřřřowa řřadřo, řo by je rořpřřřřř. Wřudne wučŕby řo rořřchěŕjeju, řo byřhu řo po móŕňnosřzi teŕ wuřwoľeni řawjedři. Njemalo pařřřřow mamy bohuřel ř najatŕym řřčřčŕ, kotřř w padŕe řřacha čŕeknu a womzy, jim doměřjene, wopuřchčŕa. Wnořy wotpadujř, wotřhadŕujř nařady a wjazŕ ř Jeřuřřom njelřhodŕa. Tola njeboj řo, řy mólčřřle řřadřo; přchetoŕ wařřeho Wótŕa řřodobanje je, wam to řraľřřwo dacŕ. Tak doľho hačŕ dořry pařřř řraľuje, řměny řřořchřnjje ř Ğutherom řpěwacŕ: „Šřy řřary njepřchecŕel by nař rad poŕŕečŕ čŕŕŕ; wón njelřřřodŕi pať nam, Wóh řudŕi jeho řam, joh' řřowčřřo pobičŕ móŕe.“ A byřhu řo čŕařŕ hiřchče řhōřřchřle, tak řo by Řhřřřřřowym womŕam wo řubřo a ŕiwjenje řřřlo, wone řmědŕa tola wřřacŕ: „Řam dŕŕbi njeboj wostacŕ!“ Něřchřřřřřřř řpadnje, řchřř je nam lube a wuľke ŕohňowanje řa nařch řud; ale Řhřřřřřowa ŕŕřeŕ njelřřřdŕe, wona ma řubjenje, řřo ju teŕ helřře wřota njedŕŕbja přchewóŕ. Šchřřř čze tehodla řdŕeŕŕany wostacŕ w tymle řřym čŕařřu, tón poľřuchaj na hřřř dořeho pařřřa a řročŕ řa nim.

F.

Jesuf pyta hrěšnikow.

Głóš: Jesuf moja nadžija —

Jesuf pyta hrěšnikow!
 Hdže mašch rjeńšchi trošcht, o dušcha?
 Ssy-li padła do hrěchow,
 Njejšh byla, kaž šo šlušcha —
 Dha budž to twój šbóžny šthow:
 Jesuf pyta hrěšnikow!

Šnady wšchaš šmy nješhđni,
 Šbóžny hrěchi w dušchi čujuje;
 Tola budžmy rošćaczi,
 To nam šmilnošć š njebjā hnuje;
 Šnada rěčzi je šłowow:
 Jesuf pyta hrěšnikow!

Še šo womza šhubila
 Ma paštwišćečo hrěcha, nožy —
 Ššwěrna lubošć paštwišća
 Njelutuje prózu, možy,
 Wutorhnyč ju se štrachow:
 Jesuf pyta hrěšnikow!

Šójče, dušche šrudžene,
 Tu šo hnada ša waš šwěczi;
 Šbóžnik šašo ščžinič chže
 Š hrěšnych ludži Šože džěczi;
 Šimaj trošcht šo wutrobow:
 Jesuf pyta hrěšnikow!

Šaj, ja pšđdu š tebi šam,
 Mi šo hrěchow dla tu šlyščeže;
 Ššched tobu wšchě wuššpam
 Šrošcho: wodaj mi je, Šhryščeže!
 Šlej, š tym trošchtom šym ja šchol:
 Jesuf pyta hrěšnikow!

Taš mam pokoj w šwědomnju,
 Šatoń njemohł mje něšš kšostacž;
 Šón, kiž winu woda wšchu,
 Še a chže mój Šbóžnik wostacž;
 Ššto je, kiž mje tamacž mohł?
 Jesuf pyta hrěšnikow!

Jesuf pyta hrěšnikow,
 Ša šym tež něšš namašany;
 Šón je mi raj njebjębow
 Šotantnyš pšchēš šwoje rany;
 Šrošctnje du pšchēš šmjercž a row:
 Jesuf pyta hrěšnikow!

K. A. Fiedler.

Šchtož šnyješch, to žněješch.

Štarišche powjedāncžko je Ššerbow.

IV.

Ma druhi džēń rano, hdyž bēšchtaj štanyłoj a modlitwu wušpěwaloj, Šan š Šurjej rjekny: „Mi je taš lohko a wješele wokoło wutrobny; šāńđžene dny bēšche mi druhdy šhětro čžežko, runjež šo próžowach, twoje šrudne myšle šahnowacž.“

„Tež mi“, džješche Šurij, „je lohko a wješele; najšterje teho dla, dokelž šym džēń w nožy nanka a macžerku widžal, wobeju š prawje pšchēcželnwym a derjeměnjazym woblicžom.“

„Šo“, prajješche Šan; „špodžiwna wěž! mi je šo to šamo šedžalo. Ša hiščeže widžu, kaš šo macžerka š wutrobnyš špodbānjom na naju pošmēńtowāšche. Dženša štaj potajšim štarišchej wokoło naju; džēńša wšcho derje pšđńđe. To mi jeju pšchēcželnive woblicžo pšchipowjeda.“

„Twoje myšle, Šanko“, šnapšchēcžiwī Šurij, „lětajū kaž wjewjercžki! Šaj wšchaš baj! Ša twojim wēšchēženjam wjazny nje-wěrju, runjež bych jich dopjelńjenje wutrobnyje rad widžal.“

„Mój Šurko!“ pšchistaj Šan, „njeušchēcžmoj nadžiju, njech šym džēńša prawje abo wopaki wēšchēžil. Šchtož Šohu wšchōn šo domēri, teho wōn nihdy njeušchēcžil!“

Šo tajšim rozrěčžowanju šo našchej pacholaj na pucž podāšchtaj, nadeńđžeschtaj Šobjo a dašchtaj šo na čžolmje pšchewješč. Š tamneje štrony šo jimaj krajina wulžy špodbāšche, dokelž šo tam lēš a pola a winizy šelenjachu a hōrki a brjóžki a dolinki wōčžkej wšchelakošć pošćicžachu.

W teje krajinyje njedaloko Dražđžān leži wješ Šipiny. Šod hałošatymī lipami šo tam lēšne bēle a žhłowane šhěžki pošāšuja. Šbđla nich paš šo tež wjetšche twarjenja pošbēhujā, we kotrychž wōšebje w lěče, bohaczi Dražđžāncženjo a t. d. bydla; pšchetož w lěče šo wšchitšim ludžom na wšach w Šožej štwōrbje lēpje lubi: w šymje paš je, kaž mēšchēženjo mēńja, w mēštach dušchnišcho.

Do teje wšh Šan a Šurij pšchidžeschtaj dopođńja po džēšā-cžich. Njebjo bēšche jašne, a šlōnžo šhětro horješche. Teho dla šo pacholaj š wulšim špodbānjom do šhlōdka na ławku pod hałošatu lipu šyđžeschtaj. Tam bēšche jimaj taš derje! Šimaj šo nimale šdašche, šo doma we Ššerbicžkach pod lipu šedžitaj, — jimaj bēšche, kaž byšchtaj žylu wješ a krajinu hižo dawno šnałoj. Taš pšchēcželnive wšchitko na njeju hladāšche.

Š napschēcžā teje lipy, pod kotrejž wotpočžowāšchtaj, šteješche šhěža, naseleń barbjena, dwaj ššhodaj wuššoka. We wōknach přē-njeho poššhoda wušstupowāšche wutwart, se želešnymī lēšezami wobšrodženy. Delka wokoło šhěže šo šahroda se žolšymī pucžikami wušpšchēcžerāšche, we kotrejž šo šhlōdniza šelenēšche, a po kotrejž šo wšchelake twētki pišānjachu.

Wobšedžer teje šhěže bēšche Šolāš, š mjenom Mjeczššław Šipinski, nawjedžity a rošomny muž, kotryž hudžbu a špěw jara lubowāšche a wōšebje rad pēšnicžki šlyšchēšche a špěwāšche. Do jehō domu Šolāžy a Čžešcha pšchitšhadžachu, kotšž w Dražđžānach abo w bliškosčzi bydlachu.

Šnjes Šipinski mēješche džewjeczłětnu džowcžicžku, Šāńžku š mjenom, kotraž bēšche žiweho wāšchujā a kotraž jara rad špěwāšche.

Ta hōlčžka w šhlōdnizy šedžješche a ja šwoju klanku draštu šchijješche, jako šo Šan a Šurij šnapšchēcžā pod lipu na ławku podāšchtaj. Šo šhwili šapocžā: „Moja klancžicžka, hladaj, šutnicžka bu hotowa! Šbđ, ja chžu čže šwobletacž! Š budžesch ty rjana! Šlowy šlobucžš ja tebe tež mam, a wēncžš šym přjedy wuwila, š kotrymž čže wuššichu! Škaš rjana budžesch! Šdyž šmējemy šašo hōšczi, mōžesch šobu rejwacž: Mašy Šrašnopōłški mōže š tobu rejwacž: tōn je wulki došć ja tebe; wšchaš je šchtyri lēta štary! Šle mojeho Šochānowšteho njedostānjesch: tōn je mój: tōn je džewjecz lēš, kaž ja!“

Šo teje šamorēczi šatunkota šebi nēšchto, kaž pōłšku reju, a hdyž bēšche došunkotalā, šāšpěwā šebi pōłšku pēšnicžku žiweho wuššchijječžā.

„Šāš to džěcžo špěwacž šlyšchal, Šurko?“ rjekny Šan, jako bēšche došōncžila. „Šajki žuni głōš mēješche! a mi bēšche nimale taš, kaž bych šerbšku reju a pēšnicžku šlyšchal; najradšcho budžich šobu špěwal!“

„To ja tež praju!“ džješche Šurij. „Šle šchłoda, šo tu špěwaršku njewidžachmoj a njewidžimoj, kotraž je šo we liščojtej šhlōdnizy ššhowāla.“

„Haj wschaf haj!“ snapšhecziwi Jan. „Ale schto by namaj to pomhala?!.. Wohladał ho!.. Saspěwajmój šebi radšcho tež jenu!“

Lědy běšče dorěčal, jako sanješe:

Wjercz mje pola herza, ::

Mój najlubšchi luby!

:: Němſki radny rejwam, ::

Šerbski hišcže radšcho.

Wobaj běšchtaj wješeje myšle, a duž hišcže něotre druhe reje saspěwajchtaj a šo pšchipódla wjerczešchtaj, kaž hólz a holza na rejach.

Hdyž běšče Hanžka přeni hłób sakšychala, czišny šwoju klanku, šloczi k selenej scženje, pohlada wczipna pšches lišče a nje-wotwobroczi potom žaneho wócžka wot zuseju pacholow.

Tymaj rošwješelenymaj pať šo nochžyšče žortowacz pšhestacz, a teho dla šebi hišcže tu pšeniczkju saspěwajchtaj:

Pšchijěl je i Mišchna mlody pan, ::

Chyž i pólškim kralom kóštku hracz.

Pšchi tym i nohami pšchiteptomajchtaj a i rukami šejhrawajchtaj, šo bē lubo hladacz. Holczka pať pšchezo hišcže šwěru na njeju kēžbowajšče, a žane hibnjenje a žadny šynk šo jeje nješminy.

„Młodošcž — tornošcž!“ Surij napošledku rjekny. „Trochu worakawaj šmój pobylaj, tola nicžo wo to: Młodošcž — tornošcž! Ale nětko pój, bratšiko; jow šedžecz khwile nimamaj.“

Šo thch šlowach šo šebrašchtaj, šo byšchtaj šo wo šlužby naprašchowacz šchloj. Ale runjež i dwora do dwora khodžeschtaj po žylej wšy, dha šo jimaj tola nicžo njetrjechi, dokelž chžyšchtaj wšchudžom hromadže wostacz.

Tak běšče popołdnje nastalo, a jimaj wutroba špadowajšče. Nadobo pať Jan šawola: „Tón wós, tón šnježi wós! Hladaj, tam do wšy jēdže! Ša jón derje šnaju a pohońča a brunikow tež!“

Šako štejo hladajchtaj, Jan pšchijstaj: Čžeji-tež-to je? Šdže-tež-to šastarje? Š hdy bychmój mohloj tam wostacz, hđžeč teju Brunikow maja! Šdžež štaj tak šwēcžataj konjei, tam nuša njeje!“

Lědy bē dorěčal, dha wós pšched tamnej šahrodu šasta, hđžež běšče holczka špěwala. Šnješ, kiž šo w nim wješešče, bē Wjeczšikław Šipinški.

„Nanko, luby nanko!“ jemu Hanžka napschecžo wolašče, „šchoda, šo nješy dopołdnja domach byl! Ša šym zuseju hólzow widžala! Njewēm, hačž bēšchtaj Šolakaj abo Čžehaj. Tam pod šlipu šedžeschtaj a špěwajchtaj. Ša i khłódnizy pšches lišče na njeju kufach a widžach, kať šo rejwajo wjerczešchtaj a kať špěwajo i nohami pšchiteptomajchtaj a i rukami šejhrawajchtaj. Š to je šo mi lubilo! A něotre šlowa i jeju pšeniczkow šym tež šrošmila, kaž „mlody pan“; a teho dla mēnju, šo štaj pať pólški pať čžesti špěwaloj. Ale čžeho dla tež-to nještaj k nam pšchishloj, kaž drušy Šolazny abo Čžescha? Šajškerje šebi wobhaj hólčezaj to njemē-rješchtaj, dokelž bēšchtaj khudaj, kaž šo mi jdašče... Šchoda, šchoda, šo njepšchidžeschtaj, a šo tu ty, luby nanko, njebēšče! Š mi je šo tola tak lubilo!“

Hdyž běšče Hanžka dorěčala, dha počža te hłoby špěwacz, kiž běšče šlyšchala, a šo wjercžecz a hibacz, kaž bē widžala. Šan pať jej se špodžiwanjom pšchihladowajšče a njemōžesche šo druhdy šdžeržecz, šo na jeje žiwocž pošmēmšnyčž.

(Pšchichodnje dale.)

Raššchi khērlušch.

Pšched durjemi kōžde ranje
Šesuš klapa, pošastanje,
Šdžež wón šlyšchi šdychowanje:
Pšchidž, o Šesu, budž našch hōšcž.

Wonkach jeho njewostajče,
Šospodu jom' rady dajče
Š nutrošcžu jenož prajče:
Šastup, Šesu, pola naš.

Wšchēdnje chyž Ty pšchi naš wostacz,
Njepšchecželow šahnacz, kšostacz;
Wčžnu hnadu daj nam doštacž,
Wostan' dobry pastyr' nam!

Pať naš na selenej lūzy,
Šwoju krašnosčž šjeiw nam duzy,
Džerž naš w Šwojej šchčedrej ruzy
A khodž i nami won a nuts.

Šamjei, tak budž tu a druhdže!
Šesuš i nami khodžicž budže,
Wty pať wohladamy wšchudže,
Šo wón njewopušcžči naš.

Pšchel. Š. Brōška.

Wšchelake i bliska a i daloka.

— Šdyž je nowa železnica i Rakež k pruškim mješam wot-tykana, budže šo w bližšich tydženjach nowa železnica i Wojerez k šakškim mješam wottykacz. Pruska wyschnošcž je w tym tydženju šawony wufas wudała, šo šo i tymle wottykanjom šapocžnje. Kaž šlyšchimy, šo w nalěczu i twarom hižom šapocžnje.

— We Wyšokaj wumrije pšched krótkim wumjeiſkar Jan Šubiza, kotryž chžyšče w bližšim čžaku 21. augusta se šwojej mandželškej šwój šloty kwap šwječicž. Wšchitko běšče hižo na šwjatocžne šwječjenje šloteho kwapš pšchihotowane a wošebje by tón džeš wošebity žadny šwjedžeš byl, dokelž by na tym šamym dnju jeho pšchichodny šyn, pola kotrehož je živy, se šwojej mandželškej šwój šlēborny kwap šwječil. Bože pučže nješpu našče pučže a Bože myšle nješpu našče myšle.

— Wyššchi konsistorialny radžicžel a šuperintendentu pšchi kšchiznej žyrtwi w Draždžanach, D. Dibelius, kotryž je jako hłowny wōdžer Gustav-Adolffšeho towaršstwa nam derje šnaty, běšče pomōlanje ša generalneho šuperintendentu do Wrotšlawja doštal. Wón pať je šo na proštwu Draždžanškej mēšchčanškej rady, jeho wošady, mēšchčanškeho duchownštwu, krajneho konsistorštwu a ministerštwu rošbudžil, šo w šwojim šastojštwu šawoštanje.

— Štrach wōjny mješ Němškej a Franzowškej je wotwobrocženy. Čžim šrudnišče šu powješče, kotrež i Ruškeje pšchihadžej. Wšchudžom šbēžkarške pšomjo i luda šapa. Wulki šbēžk je šo šbēhnył na kōdži „Botemfin“ w Čžornym Morju. Š Ddešy je šo pječža na 6000 ludži moriko.

Porjedženja: Š 26. čžikle čžitaj w 1. špěwje pod napišmom Šuk. (mēšto Jan.) a w 1. rynchku 7. šchtucžki raj (mēšto waj).

„Bombaj Bōb“ njeje jenož pola šnješow duchownych, ale tež we wšchēch pšchē-dawańjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje doštacž.